

„A Tökéletes kémia sorozat óta
vágytam rá, hogy találjak valamit,
ami annyira jó... Egészen eddig.”

– Donna @ Goodreads

LEAVING
Paradise

kiűzetés a Paradicsomból

fine selection

SIMONE ELKELES

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S I M O N E E L K E E L E S

LEAVING
Paradise

kiűzetés a Paradicsomból

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Brettnek,
akitől már akkor is szebb a napom, ha ránézek.*

Caleb

EGY ÉVE VÁROK ERRE A PILLANATRA. Nem mindennap szabadulhat az ember a börtönből. Persze, a Monopolyban elég háromszor dobni, és várni, hogy dupla legyen az eredmény, vagy kifizetni a bírságot, máris szabadulhatunk. Az Illinois állambeli fiatalkorúak börtönében – vagy ahogy mi, elítéltek hívjuk: a dutyiban – viszont nincs játék.

Jó, nem olyan durva, mint amilyenek hangzik. A fiúk lakta fiatalkorú-részleg kemény, de nem olyan, mint a felnőttbörtön. Felmerülhet a kérdés, hogy miért töltöttem bezárva az elmúlt egy évet. Azért ítélték el, mert elütöttem egy lányt, miközben részegen vezettem. Ráadásul cserbenhagyás volt, amin totál felhúzta magát az ügyemet tárgyaló bíró. Plusz három hónapot rám vert miatta.

– Kész vagy, Caleb? – kérdezi Jerry, a cellámat felügyelő őr.

– Igen, uram.

Háromszáztíz napja erre várok. Naná hogy készen állok!

Mély lélegzetet veszek, aztán követem Jerryt abba a helyiségbe, ahol a felülvizsgáló bizottság elbírál majd. A környező cellákban lévő srácok felkészítettek. *Ülj egyenesen, süssön rólad a megbánás,*

legyél udvarias, meg minden ilyesmi. De az igazat megvallva, mennyire bízhatnék azokban a fiúkban, akik maguk sem jutottak ki?

Ahogy Jerry kinyitja a bizottsági szoba ajtaját, összerándulnak az izmaim, és izzadni kezdek a raboverallomban, a rabzoknimban – és igen, még a rabgatyámban is. Lehet, hogy mégsem állok annyira készen.

– Kérlek, foglalj helyet, Caleb! – utasít egy szemüveges nő szigorú arccal.

Esküszöm, tisztára olyan, mint egy rossz filmben. Heten ülnek csaknem kétméteres asztalok mögött, velük szemben egy szál fém-szék.

Leülök a hideg és kemény fémre.

– Amint azt tudod, azért vagyunk itt, hogy felmérjük, mennyire vagy alkalmas arra, hogy kikerülj innen, és szabad állampolgárként élhess.

– Igen, asszonyom – felelem. – Készen állok rá.

Egy nagydarab fickó, akiről előre sejtem, hogy „rossz zsarut” fog játszani, felemeli a kezét.

– Ejnye, lassan a testtel! Még felteszünk néhány kérdést, mielőtt döntenénk.

Jaj, anyám...

– Elnézést.

Mr. Nagydarab oldalról oldalra átnézi az aktámat.

– Mesélj nekem a baleset estéről!

Arról az estéről, amit legszívesebben kitörölnék az életemből. Mély lélegzetet veszek a válaszhoz.

– Ittam egy buliban. Elindultam haza a kocsimmal, de elvesztettem fölötte az uralmat. Amikor rádöbentem, hogy elütöttem valakit, megijedtem, és visszahajtottam a buliba.

– Ismerted a lányt, akit elgázoltál?

– Igen, uram – öntenek el az emlékek. – Maggie Armstrong... a szomszédom.

Nem teszem hozzá, hogy az ikertesóm, Leah legjobb barátnője volt.

– És nem szálltál ki a kocsiból, hogy megnézd, megsérült-e a szomszédod?

– Azt hiszem, nem volt tiszta a fejem – magyarázom fészkelődve.

– Azt *hiszed?* – szól közbe egy másik bizottsági tag.

– Ha visszacsinálhatnám, esküszöm, hogy megtenném! Mindent másképp tennék.

Még fél órán keresztül kérdegetnek, én pedig rávágom a válaszokat. Miért ittam fiatalorként, miért ültem részegen a volán mögé, miért hagytam el a baleset helyszínét? Nem tudom, helyesen felelek-e, és ez idegesít. Önmagamot adom... a tizenhét éves Caleb Beckert. Ha hisznek nekem, korábban szabadulhatok. Ha nem... hát, akkor újabb hat hónapon át eszem majd a szar kaját, és továbbra is elítéltek között fogok lakni.

– Honnan tudjuk, hogy nem fogsz megint lerészegedni? – néz Mr. Nagydarab egyenesen a szemembe.

Kihúszom magamat a széken, és egyenként végigjárom a tekintetemet a bizottság tagjain.

– Ne vegyék sértésnek, de soha többé nem akarok visszajönni ide. Óriási hibát követtem el, az első itt töltött napom óta kísért. Kérem... engedjék meg, hogy hazamenjek!

Életemben először kísértést érzek, hogy térdre rogyjak.

Ehelyett hátradőlve várom a következő kérdést.

– Caleb, kérlek, várakozz odakint, amíg meghozzuk a döntést! – szólal meg a szemüveges nő.

Szóval vége. Csak így.

Odakint várok a folyosón. Általában nem vagyok az a fajta, aki nyomás alatt megtörik, és a börtönben töltött elmúlt egy év kétségtelenül láthatatlan páncéllal szerelt fel. Mégis idegölő arra várni, hogy egy csapatnyi idegen döntsön a sorsom felől. Letörlöm az izzadságcseppeket a homlokomról.

– Ne aggódj! – biztat Jerry, az őr. – Ha nem sikerült megnyerned őket, akkor néhány hónap múlva újra próbálkozhatsz.

Kuncog egy sort, amitől csilingelnek a derékszíjáról lelógó bilincsek. Túlságosan élvezi a munkáját.

Fél órát várunk, hogy valaki kijöjjön a szobából, és jelezze, mi lesz. Szabadság vagy még több börtön?

Unom, hogy éjszakánként be vagyok zárva a cellámba.

Unom, hogy egy piccsen alszom, nyomják a rugók a hátamat.

És unom, hogy az őnök, a személyzet, a kamerák meg a rabtársaim a nap huszonnégy órájában szemmel tartanak.

A szemüveges hölgy kinyitja az ajtót.

– Gyere, Caleb! Döntöttünk.

Nem mosolyog. Ez rossz jel? Felkészülök a rossz hírre. Felállok, Jerry pedig hátba vereget. Vajon szánalomból csinálja? Tud valamit, amit én nem? Kinyír ez a feszültség!

Visszaülök a fémszékre. Mindenki engem néz. Mr. Nagydarab összekulcsolja a kezét az asztalon, mielőtt megszólal.

– Mindnyájan egyetértünk abban, hogy a tavalyi balesetnél tanúsított magatartásod büntetést érdemel.

Tudom. *Tényleg* tudom.

– De hiszünk benne, hogy ez egyedi eset volt, és többé nem fordul elő ilyen. Jó vezetői képességekről tettél tanúbizonyságot a rabtársaid körében, és keményen dolgoztál. A felülvizsgálati bizottság

úgy döntött, hogy szabadulhatsz. A büntetésed hátralévő részét százötven óra közmunkával kell letöltened.

Ez azt jelenti, amire gondolkodok?

– Szabadulhatok? Mármint elmehetek innen? – kérdezem Mr. Nagydarabot.

– Holnap reggel találkozol a visszailleszkedési tanácsadóddal, aki megszervezi neked a közmunkát, és tájékoztat bennünket az előrehaladásodról.

– Ha elcseszed – szegezi rám egy másik bizottsági tag a manikűrözött mutatóját –, a visszailleszkedési tanácsadód indítványozhatja a bírónak, hogy visszahozzanak, és leüld a fennmaradó időt. Megértetted?

– Igen, uram.

– Nem kíméljük a visszaesőket. Menj haza, legyél mintapolgár, teljesítsd a kötelező közmunkát, és élj tiszta életet!

Felfogtam.

– Így lesz – felelem.

Amikor visszaérek a cellámba, csak az új gyerekek vannak ott. Tizenkét éves, és folyton sír. Talán gondolkozni kellett volna, mielőtt kést márt a lány hátába, aki nem akart vele menni az iskolai bálra.

– Abbahagyod valamikor a sírást? – érdeklődöm.

Arcát a párnába fúrta, szerintem nem is hall engem. De aztán mégis átszűrődik a párnán a válasza.

– Utálom ezt a helyet. Haza akarok menni.

Átveszem a munkáscsizmámat, mert ma abban az örömben részesülök, hogy kukát kell takarítanom.

– Ja, én is – mondom neki. – De ha már itt kötöttél ki, jobban teszed, ha összeszeded magadat, és csinálod, amit kell.

A gyerek szipogva felül, aztán kézfejjével megtörli az orrát.

– Mióta vagy itt?

– Majdnem egy éve.

Ettől megint arccal a párnán köt ki, hogy folytassa a bömbölést.

– Nem akarok egy évig bezárva lenni! – zokogja.

Ekkor lép be Julio, a cellatársunk.

– Komolyan mondom, Caleb, ha ez a kölyök nem kussol el, ki-nyírom. Már három éjszaka nem aludtam e miatt a rinyagép miatt.

A bőgés abbamarad, de átvált szipogásra. Ami igazából még rosszabb, mint a bőgés.

– Hagyd a srácot, Julio!

– Lágyszívű vagy, Caleb. Az ilyeneket meg kell edzeni.

– Hogy olyanok legyenek, mint te? Ne vedd rossz néven, haver, de tőled még egy sorozatgyilkos is beijedne... – figyelmeztetem.

Julióról első pillantásra látszik, hogy keményfiú. Tetoválások borítják a nyakát, a hátát és a két karját. A fejét borotválja. Amikor anyukám bejön meglátogatni, úgy viselkedik, mintha attól félne, megfertőzik a tetkók.

– Na? Kiengednek? – tudakolja Julio.

– Aha – ülök le az ágyamra. – Holnap.

– Kurva anyád, te mázlista! Visszamész abba a fura nevű kiskvárosba? Hova is?

– Paradise.

– Szóval itt maradok egyedül a rinyagéppel, miközben te a Paradicsomban leszel? Ne már, baszki... – mered a gyerekre elkerekedett szemmel. Ha nem ismerném Juliót, én is félnék tőle.

A kölyök ettől megint rákezd.

– Figyelj, megadom neked a chicagói unokatesóm, Rio számát – folytatja kuncogva Julio. – Ha el kell tűznöd a Paradicsomból, Rio majd felkarol.

– Kösz, haver.

– Viszlát, *amigo!* – rázza a fejét Julio a síró gyerekre meredve, aztán kisétál a cella nyitott ajtaján.

Megütögetem a fiú vállát. Ijedten összerezzen.

– Nem foglak bántani – nyugtatom meg.

– Mindenki ezt mondja – fordul felém. – Hallottam, mi megy a börtönökben – húzódik a fenekével a falhoz.

– Ne izgulj, kisöreg! Nem vagy az esetem. A csajokat szeretem.

– És a tetovált srác?

– Ő is heteró – fojtom vissza a röhögést. – Haver, ez a fiatalokúak börtöne.

– De azt mondta, hogy *ki fog nyírni!*

– Azért mondta, mert kedvel – győzködöm. Juliónak beteg a humora. – Most pedig ki az ágyból, hagyd abba a sírást, és irány a csoport!

A „csoport” azt jelenti, hogy csoportterápia. Ahol az összes elítélt körbeülve megbeszéli a személyes baromságait.

Holnap végre eltűnök innen. Nincs több csoport. Nincs több cellatárs. Nincs több szar kaja. Nincs több kukatakarítás.

Holnap hazamegyek.

Maggie

AZT HISZEM, A GYÓGYTORNÁSZOK a kelleténél egy kicsit jobban odavannak a munkájukért. Különben miért lennének olyan boldogok és mosolygósak, miközben megizzasztanak és fájdalmat okoznak?

Robert, a gyógytornászom most is százfogú vigyorral vár a kórház ambulanciáján.

– Szia, Maggie! Készen állsz, hogy megoldozzuk a lábadat?

Nem nagyon...

– Azt hiszem – felelem lesütött szemmel.

Tudom, Robertnek az a feladata, hogy segítsen nekem ügyesebben járni. De semmi értelme segíteni, mert belül totál el van cseszve a lábam. A legutóbbi műtétem – amikor helyrerakták a törést a sípcsontom legfelső részén – hét órán keresztül tartott. Az orvosom azzal poénkodik, hogy robotláb. Az biztos, hogy több szeg és műanyag van bennem, mint egy szerszámosládában.

Amikor a következő félévben Spanyolországba utazom, ki fognak akadni a reptéri fémdetektorok. Biztos megkérnek, hogy mászszak be a röntgengépbe, nem rejtegetek-e fegyvert a térdemben.

Robert bekísér a gyógytornaterembe. Hetente kétszer kell jönnöm. Heti két alkalom lassan egy éve, és az emberek még mindig megbámulnak séta közben.

– Maggie, feküdj le, és tedd a bokádat a vállamra! – adja ki az utasítást Robert, szokás szerint a lényegre térve.

Mély sóhajjal hátradőlök a matracon, és Robert vállára teszem a lábamat. Megfogja, aztán előrehajol.

– Nyomj előre!

A baleset óta ez csak egy kisbaba erősségével megy.

– Gyerünk, Maggie! Megy neked jobban is. Ezt alig érzem.

– Ennél sohasem lesz jobb – takarom el a karommal a szememet.

– Dehogynem! Azt sem gondoltad volna, hogy újra járni fogsz, erre tessék...

Erősebben nyomok a lábammal.

– Ez az, csajos! Most pedig pontozd egytől tízig, hogy mennyire fáj! Tíz a kibíratatlanul.

– Nyolc.

– Nyolcas?

Még az is lehet, hogy kilences.

– Ha most keményen dolgozol, annak később meglesz a gyümölcse – biztat.

Nem válaszolok, csak továbbra is fokozott nyomást gyakorolok a lábamra. Hátradől és leereszti. Hú, vége!

– Remek. Most pedig tartsd nyújtva mindkét lábadat, és felváltva hajlítsd be őket!

A jobb lábammal kezdek. Azt nem cseszte szét annyira a baleset, már begyógyultak rajta a sebek. Nagyjából.

De amikor a balt kell behajlítanom, olyan érzés, mintha súlyok lógnának rajta. Centiről centire hajlítom. Már a felemelésétől is úgy

izzadok, mint egy hosszútávfutó. A „szánalmas” szó elég jól jellemzi a tizenhét éves életemet.

– Még egy kicsit! – szól rám Robert, amikor már éppen le akarom eresztetni. – Ez mennyire fáj egytől tízig?

Mielőtt mondhatnám, hogy kilences, megcsörren a mobilja. És csak csörög. És csörög.

– Nem veszed fel? – kérdezem.

– Amikor páciensem van, akkor nem. Hajlítsd azokat a lábakat, Maggie!

– Lehet, hogy fontos – jegyzem meg reménykedve.

– Ha az, akkor majd üzenetet hagy. Dr. Gerrard említette, hogy januárban itt hagysz minket.

– Aha – emelgetem a lábaimat fogcsikorgatva. – Kaptam egy fél-éves ösztöndíjat Spanyolországba. A fertőzés miatt kérvényeznem kellett, hogy hosszabbítsák meg.

– Spanyolország, ejha! – füttyent elismerően Robert. – Szerencsés hölgyemény.

Szerencsés? *Nem* vagyok szerencsés. A szerencséseket nem csapja el egy autó, és nem kell fájdalmas gyógytornára járniuk. A szerencséseknem váltak el a szülei, és nem csak évente egyszer látják az apukájukat. A szerencséseknem vannak barátaik. Most, hogy így belegondolok, valószínűleg én vagyok a legszerencsétlenebb az egész világon.

Még húsz percig kínozzuk a lábamat. Úgy mennék már, de tudom, hogy még nincs vége. A gyógytorna utolsó lépéseként Robert átmasszírozza a lábizmaidat. Lehúzom a melegítőnadrágomat, és sortban a fémasztalra ülök.

– Halványul a pirosság? – kérdezi, miközben kesztyűs kézzel gyógyszeres kenőcsöt masszíroz a bőrömbe.

– Nem tudom. Nem szeretek ránézni.

Igazából bárhová nézek, csak a heges bal lábamra ne kelljen. Olyan ronda, mintha egy kétéves telerajzolta volna zsírkrétával a vádlimat meg a combomat. Csakhogy a nyomok nem zsírkrétától vannak. Hanem a műtétektől, miután Caleb Becker részegen elgázolt.

Próbálom kiverni a fejemből Calebet, de nem megy. Úgy beleette magát az agyamba, mint egy rákos daganat. Hála istennek, legalább már nincsenek rémálmaim a balesetről. Több mint fél évig voltak.

Utálok Calebet. Utálok, amit velem tett, és örülök neki, hogy messze van tőlem. Igyekszem nem gondolni rá, hol van. Ha túlságosan belegondolok, még büntudatom is támad. Úgyhogy nem gondolok rá. Csak végigvánszorgok az életemen, és közben nem foglalkozom azokkal a dolgokkal, amik annyira lehúznának, hogy utána nem tudnék felkelni.

Robert alaposan átmasszírozza a lábizmaidat, én pedig megvonaglok a fájdalomtól.

– Nem kéne fájni, amikor ezt csinálom – szólal meg.

– Nem fáj. Csak... nem szeretem, ha valaki hozzáér a hegekhez. Még nekem sincs gyomrom hozzá, hogy megfogjam őket.

– A mélyvörös szín el fog halványulni – veszi szemügyre Robert.
– Adj még neki egy pár hónapot!

Robert végül bejelenti, hogy végzett. Visszaveszem a melegítőnadrágomat, ő pedig ráír valamit a papírjaimra. Gyorsabban mozog a tolla, mint ahogy én beszélni tudok.

– Mit írsz? – kérdezem aggodalmasan.

– Csak értékelem a fejlődésedet. Kérvényezem, hogy dr. Gerrard jöjjön be jövő héten a gyógytornádra.

Semmi pánik, Maggie! – gyözködöm magamat.

– Miért?

– Szeretnék változtatni a terápiádon.

– Ez nem hangzik valami jól.

– Ne aggódj, Maggie! – veregeti meg a vállamat. – Csak össze kell állítanunk egy gyógytornás tervet, amit nélkülem is tudsz csinálni Spanyolországban.

Gyógytorna Spanyolországban? Nem pont így képzeltem el a tengerentúli tartózkodásomat. Ezt viszont nem közlöm Roberttel. Helyette erőtlenül rámosolygok.

Gyógytorna után Mae néni étkezdéje felé veszem az irányt, ahol az anyukám dolgozik. Tudom, hogy nem hangzik valami menőnek, de muszáj volt munkát vállalnia, miután apa két éve lelépett. A főnöke, Mr. Reynolds elég jó fej, sok szabadságot adott neki, amikor kórházban voltam. Nem vagyunk gazdagok, de van fedél a fejünk fölött, és Mae néniis kaja a hűtőnkben.

Leülök az egyik asztalhoz, anya pedig bemegy a konyhára, hogy vacsorát hozzon nekem. Éppen belekezdének a könyvembe, amikor felpillantva látom, hogy Danielle, Brianne és az unokatesóm, Sabrina lép be az étterembe. Istenem, milyen... tökéletesen festenek!

Danielle és Brianne régen a barátnőim voltak. Leah Beckerrel folyton velük lógtunk. Mind a négyen bekerültünk a gimis teniszcsapatba, és az első közös teniszóránk óta – amire a Paradise Community Centerbe jártunk kilencéves korunktól – elválaszthatatlanok voltunk. Sabrina volt a kívülálló közöttünk, a nem sportos típus. Emlékszem, anya kért meg rá, hogy cipeljem magammal Sabrinát, amikor a barátnőimmel elmentünk valahova.

A baleset a feje tetejére állította Paradise-t. Amikor Caleb elgázolt, nemcsak a lábamat tette tönkre, hanem a barátságomat is az ikertesójával, Leah-val, meg anya barátságát Mrs. Beckerrel. Most

már láthatatlan kerítés magasodik a mi otthonunk és a Becker-ház között, pedig régen szabadon jöttünk-mentünk.

Először nem is volt rá időm, hogy hiányoljam Leah-t, mert a kórházban folyton csörgött a telefonom. Anyát lefoglalta, hogy válasszon a hívásokra, és arra biztatott, hogy minél kevesebbet beszéljek – koncentráljak inkább a gyógyulásra. De ahogy teltek a hónapok, egyre ritkultak a hívások, míg végül teljesen abbamaradtak. Mindenki élte az életét, amíg én otthon lábadoztam.

Sabrina régen rendszeresen átjött, hogy tájékoztasson az iskolai pletykákról. Az unokatesóm most már Brianne-nel és Danielle-lel barátkozik, ami tök fura, mert a baleset előtt mindketten tojtak rá.

Sohasem kérdeztem Sabrinát Leah-ról... Sabrina pedig sohasem hozza fel a témát. Leah-nak miattam került börtönbe a testvére. Biztos, hogy megutált érte. Szó szerint egyik napról a másikra legjobb barátnőkből idegenekké váltunk.

Valahányszor eszembe jut, hogy hétfőn visszamegyek a gimibe, összeszorul a gyomrom. Szinte az egész harmadik osztályt otthon végeztem el a tankerület által kijelölt oktatók segítségével, mert az első műtét után elfertőződött a lábam. Most már végzős vagyok. Nem tudom, melyik lesz rosszabb: kimenni a házból, vagy iskolába járni, és szembenézni a többiekkel. Mi van, ha összefutok Leah-val? Mit mondjak neki?

Az uncsim és az egykori barátnőim az ajtóban állva várják, hogy leültessek őket egy szabad asztalhoz. Na, az ilyen helyzetekben azt kívánom, hogy anya bárcsak ne pincérnőként dolgozna. Alapjáraton nem zavar, hogy rózsaszín műszálás egyenruhát hord, amire a szendvicskínálatra célozva az van írva, hogy „DUPLA ÉLVEZET” – de ettől, meg hogy a régi barátnőimet szolgálja ki, legszívesebben az asztal alá bújnék.

Anya kijön a konyhából a vacsorámmal. Gyötrődve figyelem, ahogy meglátja Danielle-t, Brianne-t és Sabrinát.

– Sziasztok, lányok! – csillan fel a szeme. Felém int. – Nézd, Maggie! Itt vannak a barátnőid meg az uncsid.

Brianne és a többiek műmosolyt villantanak anyára, aki mit sem sejt.

Bátortalanul intek egyet, aztán az asztal sarkára meredek, ahonnan letört egy kis darabka. Remélem, anya veszi az adást.

– Miért nem ültök oda Maggie-hez? Teljesen egyedül van – hallok anya hangját.

Miért nem közli velük azt is, hogy most már lúzer vagyok? Talán szereznem kéne egy nagy „L” kitűzőt a pólómra.

A lányok – beleértve az uncsimat is – egymásra nézve vállat vonnak.

– Rendben – felelik.

Miért kell úgy tenni, mintha barátnők lennénk? Totál megjátszás. Nem éri meg.

– Sziasztok! – szólalok meg, amikor anya odavezeti őket az asztalomhoz, és leteszi elém a kedvenc vacsorámat: borsólevest és marhás szendvicset sült krumplival, szósszal.

– Mrs. Armstrong, milyen dupla élvezetet ajánl? – érdeklődik Brianne.

A többi lánynak gúnyos félmosolyra húzódik a szája, én pedig mélyebbre süllyedek a széken.

Anyának szeme sem rebben, rögtön belevág a felsorolásba.

– Új duplaszendvics-kínálatunk van pulykával, baconnel, salátával, paradicsommal, majonézzel és a ház szószával. A sült marhás és sajtos is új változat. Mindegyikben két réteg kenyér van belül.

Danielle úgy fest, mint aki mindjárt elhányja magát.

– Már attól elzáródnak az ereim, ha végighallgatom ezt a koleszterinbomba menüt – jelenti ki.

– Még hogy a koleszterin! – tódítja Sabrina. – Két réteg kenyér? Szénhidrátbomba.

Mégis mióta aggódik az unokatesóm a szénhidrátok miatt? Lenézek a tányéromra. Szénhidrát a négyzetten. És koleszterin a köbön.

– Én egy light kólát kérek kis salátával, Mrs. Armstrong – adja le a rendelést Brianne.

– Én is – csatlakozik Sabrina.

– És én is – zárja a sort Danielle.

– Van ezersziget öntetes, kéksajtós, kertész, zsírszegény olaszos...

– Nekem ezersziget lesz – választ Sabrina. – Mellé kérem.

– Szerintem én a zsírszegény olaszost választom – vonja össze Danielle gyantázott szemöldökét elgondolkodva. – Mellé.

– Nem kérek öntetet – közli oldalra biccentett fejjel Brianne.

Nem kér öntetet? Mi lett a csipszes-pizzás zabálásokkal? Csak egy évig voltam távol, de totál elvesztettem a fonalat.

Anya elmegy beütni a rendeléseket, én pedig egyedül maradok a salátaevő unokatesómmal és az exbarátnőimmal... meg a borsólevelemmel, a marhás szendvicsemmel, a sült krumplimmal és a szószommal. Tényleg éhes voltam, de most már nem tudok enni.

Brianne a táskájában turkál, majd elővesz egy kis tükröt.

– Add ide, ha végeztél! – szól oda Sabrina. Amikor megkapja a tükröt, megpróbálja benne megnézni a feje hátulját. Ami persze egy tükörrel lehetetlen, de ezt nem én fogom elmagyarázni neki.

– Mit csinálsz, Sabrina? – érdeklődik Danielle.

– Szerintem le kell vágatnom a hajamat holnapra.

– Csajok, ne parázzatok már! – nevet Danielle. – Csak egy buli, nem elnöki bál.

– Milyen buli? – kérdezem. Aztán legszívesebben megdöglének, amiért megkérdeztem. Nyilván nem vagyok meghíva. Amúgy sem akarok menni. De most úgy tűnik, mintha akarnék.

A lányok egymásra néznek. Nem akarják elmondani. Pff, miért kellett egyáltalán rákérdezniem?

– Tanérvnyitó buli – válaszolja végül Danielle. – Brian Newcomb-éknál.

Ki hitte volna, hogy anya pont ebben a pillanatban bukkan fel a light kólájukkal meg az extranagy szelet pitémmelem?

– Ó, buli! Mikor? Maggie IMÁDNÁ, ha bulizhatna egyet. Ugye, szívem?

Válasz helyett hatalmasat harapok a marhás szendvicsembe. Így megmenekülök attól, hogy felelnem kelljen, viszont mindjárt megfulladok a gigászi húsdarabtól.

Brianne mintha a pusztá látványomtól is okádni készülné.

– Ööö... jöhetsz, ha *akarsz*, Maggie – töri meg a csendet az uncsim.

Nyilván csak szánalomból hívott el. Ezt bárki észrevette volna, csak egy Mae néni pincérnő nem. Nem megyek el abba a buliba. Csak fogalmam sincs, hogy mondjam el egyszerre anyának és okozzak megkönnyebbülést a régi barátaimnak.

Ráérősen rágom a falatot.

A baleset előtt, másodikban az egyetemi utánpótláscsapatban teniszteztem. Most, végzősként még a gólyák közé sem jutnék be. Nem mintha akarnék, mert ahhoz rövid szoknyát kéne húzni. Soha többé nem veszek fel teniszszoknyát, senkinek sem mutatom meg a ronda hegeket a lábamon. Amúgy meg hogy teniszezzon az ember, ha járni sem tud rendesen?

Az utolsó marhadarabkát is lenyelve rádöbbenek, hogy mindannyian a válaszomra várnak.

Ööö...

Anya reménykedő arcát látva leesik, hogy sajnál. Mintha zavarna, hogy a lányok már nem a barátaim... Anyát zavarja. Neki kell fizetnie a biztosító által nem fedezett kórházi számláim felét. A szüleim elváltak, és utálok azt érezni, hogy anya pluszban stresszel miattam. A büntudat zsíros szendvicsdarabként üli meg a gyomromat.

Legszívesebben elfintorodnék, amikor meghallom a saját hangomat:

– Persze, jól hangzik.

Anya fellélegzik, a lányoknak meg eláll a szava.

– Érte tudtok jönni? – kérdezi anya az uncsimtól.

– Persze, Linda – feleli Sabrina.

Komolyan úgy érzem magam, mint egy kisgyerek, akinek az anyja játszótéri találkozót szervezett. Pláne, miután anya még folytatja.

– Mikor?

– Szerintem nyolc körül.

– Rrremek! – nyugtázza anya úgy, mintha a répa, retek, mogyoróra gyakorolna.

Hogy fogok kibújni ez alól anélkül, hogy anya megtudná? Nincs az az isten, hogy elmenjek abba a buliba, és mindenki tátott szájjal bámuljon. Pont elég, hogy hétfőn körberöhögnek majd a suliban.

Miután anya kihozza a kis salátájukat, és két percre magunkra hagy, Brianne félenken rám mosolyog.

– Hallottad a nagy hírt?

Hírt? Ööö... mostanság nem annyira vagyok benne a pletykáláncban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azt, hogy Mr. Meyer parókát hord? – tippeltem az iskolaigazgató titkára. Egy ideje ezt beszélik róla.

– Nem, az már tök régi – nevet Brianne. – Arról beszélek, hogy holnap kiengedik Caleb Beckert.

Micsoda?

Danielle belemártja a villáját a szószba, majd egy falat salátát szúr rá.

– Mrs. Becker felhívta ma az anyukámat. Hamarabb szabadul. Kíváncsi vagyok, hogy visszaengedik-e a suliba.

Hamarabb szabadul? Még legalább fél évet kéne ülnie. Megvolt a tökéletes tervem: lelépek Spanyolországba, mire visszatér. Éles fájdalom nyilall a mellkasomba, amikor levegőt veszek. Remeg a kezem. Kisebbfajta pánikrohamom van, de igyekszem eltitkolni a többiek elől.

– Maggie, jól vagy? – kérdezi Sabrina, miközben eltolom magam elől a pitét.

Nem. Egyáltalán nem vagyok jól.